

27.02.2017.

Nikola Šimić Tonin

ĐURO, TOMISLAV I GORAN

Đuro i Goran

„U Jutarnjem listu od 22. veljače 2014. objavljeni je veliki intervju s Goranom Babićem, nekadašnjim okrutnim komunističkim književnim dželatom. Intervju je objavljen pod srecdrapateljnim naslovom „Zašto više nikada neću doći u Hrvatsku“. Razgovor s ovom zlom figurom iz vremena komunističke jednopartijske vlasti objavio je Dragan Markovina.

Ubojstvo: *Godine 1974. javno je u jednom političkom pamfletu napao pakračkoga liječnika Ivana Šretera zbog toga što se usudio u otpusnome pismu jednome pacijentu napisati umjesto oficir časnik i umjesto penzioner umirovljenik. Za takav prekršaj po mišljenju Gorana Babića jedino je rješenje ubijanje dotičnoga. I ono što je najstrašnije, kada je počeo Domovinski rat, Ivana Šretera su pakrački Srbi zarobili i na monstruozan način mučili i ubili tako da mu se još uvijek ne zna grob. Je li on to znao, ili nije znao, manje je važno, jer novinara ne znanje ne opravdava, ali ovaj tekst koji na sofisticirani način veliča sugovornika, objavljen je na 20-tu obljetnicu Babićevog javnog pozivanja da se pakrački liječnik dr. Ivan Šreter kazni smrtnom kaznom zbog tobožnjeg hrvatskog nacionalizma u jeziku. Stoga, neka je sram, kako urednika Jutarnjeg lista, tako i njegovog vlasnika, a novinara kao plaćenika možemo samo žaliti.*

Samo po sebi je politička provokacija što je Goran Babić dobio mogućnost preko novina iza kojih stoji vladajuća stranka u Hrvatskoj, obratiti se hrvatskoj javnosti i vrijeđati njezine časne ljude. On je, svjestan svojih zlodjela, jer je bio zločinitelj za pisačim stolom, pobjegao iz Hrvatske čim je počeo Domovinski rat. Njemu je Jugoslava bila svetinja, a po njemu s protivnicima titoizma trebalo se razgovarati samo kroz pušćane cijevi.

Navodim samo jedan detalj iz rada Gorana Babića, koji ilustrira na najbolji način njegovu zlobnu narav i poticanje aparata represije na književnike i javne djelatnike koje je smatrao oporbom jugoslavenskom jednopartijskom totalitarizmu. Godine 1974. javno je u jednom političkom pamfletu napao pakračkoga liječnika Ivana Šretera zbog toga što se usudio u otpusnome pismu jednome pacijentu napisati umjesto oficir časnik i umjesto penzioner umirovljenik. Za takav prekršaj po mišljenju Gorana Babića jedino je rješenje ubijanje dotičnoga.

I ono što je najstrašnije, kada je počeo Domovinski rat, Ivana Šretera su pakrački Srbi zarobili i na monstruozan način mučili i ubili tako da mu se još uvijek ne zna grob. Da je Goran Babić normalno ljudsko biće davno bi se ispričao obitelji pokojnoga Ivana Šretera. No, na žalost, on to nije. Otišao je onima koji ga razumiju i vole, kojima je služio i čije postupke podržava.“

(...)

Đ. Vidmarović: Prije 30 godina Goran Babić je tražio smrtnu kaznu za dr. Ivana Šretera, Portal hrvatskoga kulturnoga vijeća, www.hkv.hr, 09. ožujka 2014.

Uspostavljena je nagrada dr. Ivan Šreter. *Nagrada Dr. Ivan Šreter* je nagrada koju dodjeljuje hrvatskijezikoslovnicačasopis *Jezik*, a pokrovitelj je natječaja Zaklada “Dr. Ivan Šreter”.

Dodjeljuje se za najbolju novu hrvatsku riječ. Cilj ove nagrade je promicanje hrvatskog jezika i stvaranja vlastitih riječi u hrv. jeziku, umjesto nekritičnog uvoženja i posuđivanja iz drugih jezika. Pokrovitelj nagrade je *Zaklada Dr. Ivan Šreter*. Dodjeljuju se tri nagrade, koje su novčane. Od 2008. godine dijelom je nagrade postao i kipić dr. Ivana Šretera koji je izradio akademski kipar Tonko Fabris.

Đuro i Marijan

Danas su Đuro Vidmarović i Tomislav Marijan Bilosnić ko prst i nokat, k'o palica i bubanj.

E dodajmo tome da su Goran Babić i Tomislav Marijan Bilosnić bili ko prst i nokat, nerazdvojni u svemu, supotpisnici Šuvarove Bijele knjige za koju je odigrao i igrao glavnu rolu upravo Goran Babić, a kojoj je glavno poslanje bilo:Originalan naziv dokumenta je *“O nekim idejnim i političkim tendencijama u umjetničkom stvaralaštvu, književnoj, kazališnoj i filmskoj kritici, te o javnim istupima jednog broja kulturnih stvaralaca u kojima su sadržane politički neprihvatljive poruke”*.

Naziv “Bijela knjiga” dobio je, prema Šuvarovim izjavama, po koricama koje su bile bijele boje.

Knjiga je dokument o represiji u tadašnjoj komunističkoj državi. Namjera je bila mobilizacija u borbu protiv idejnog protivnika.

Dokument je predstavljao partijsku hajku na odabrane intelektualce, umjetnike, književnike i druge neistomišljenike čiji se radovi ili istupi nisu uklapali u ideološke partijske okvire prema zamislima Šuvara i njegovih istomišljenika u Partiji i među intelektualcima.

Glavni sudionici *“Savjetovanja o idejnoj borbi u sferi kulture i stvaralaštva”*u organizaciji Komisije CK SKH za idejna pitanja i informiranje, održanog u Zagrebu [23. svibnja 1984.](#) godine bili su osim Stipe Šuvara, [Pero Kvesić](#), [Šime Vučetić](#), [Veljko Bulajić](#), [Vice Zaninović](#), [Žarko Božić](#), [Ervin Peratoner](#), [Pero Pletikosa](#), [Božidar Gagro](#), [Vanja Sutlić \(stariji\)](#), [Tomislav Marijan Bilosnić](#), [Ante Kesić](#), [Stevo Ostojić](#), [Mato Jerinić](#), [Ivo Družijanić](#), [Joža Horvat](#), [Joško Čelan](#), [Ivan Jakobović](#), [Ivan Salečić](#), [Vladimir Popović](#), [Branko Puharić](#), [Vatroslav Mimica](#), [Branimir Bošnjak](#), [Lordan Zafranović](#), [Zlatan Gavrilović](#), [Kosta Spaić](#), [Milan Rakovac](#), [Nedjeljko Dragić](#), [Enes Kišević](#), [Rade Peleš](#), [Davor Kačar](#), [Dragan Milivojević](#), [Goran Babić](#), [Veljko Knežević](#), [Mira Ljubić Lorger](#), [Marijan Radmilović](#) i [Josip Brkić](#)

Danas mnogima neupučenima, Tomislav Marijan Bilosnić baca prašinu u oči tobožnjim pričama o njegovom progonjenju, neobjavljivanju u onom sustavu, „kako se njegovo ime nije smjelo javno izgovarati“... a pune ga srpske novine do 1990. Ja sam samo u časopisu Polja našao i

skenirao preko desetak „objava“. Upotpunjujem nastupe dežurnoga pjesnika *Doma JNA* u Zadru. S pravom knjigom o njemu, sustiči će ga bumeranzi prošlosti. A ne neke nazovi knjige izučivača TMB, TomislavMarijanBilosnićologa: **dr. sc. Igora Šipića „Vulkan na sudbini života“, Umjetnički portret Tomislava Marijana Bilosnića; Davora Šalata „U tigrovoj kući“; Fabijana Lovrića «Vitez zlatnog runa»; Mate Nedića "Vrtlar riječi", podnaslovljenom "Promišljanja o književnim djelima Tomislava Marijana Bilosnića"...** Uistinu bih volio znati kako se ova bolest zove!?

Marijan i Goran

E koliko su dobri bili Tomislav Marijan Bilosnić i Goran Babić govori i to da mu je Tomislav pisao pjesme: Tomislav Marijan Bilosnić, **Ubijači osa**, Polja, 297 / 298., godina XXIX., novembar – decembar., 1983., **Polja**, časopis za književnost i teoriju, Izdavač: NIŠRO „Dnevnik“ OOUR Novi Sad.

UBIJAČI OSA

Tomislav Marijan Bilosnić

Iški kralj, kozorozi, i Goran Babić

Razgovore vodimo kao gospođe, besmislene.

Pokazujemo nemir, i šutimo.

Prvo što pitamo: duhovi, mogu li u zvijezde ući,

ili su u zvijezde zavukle se životinjice.

Iški kralj, čovjek jedući zemlju,

jedući zrak, postao trbuh.

Treba li golom srcu dugo da umre.

Spor rješavamo skidanjem krune,

štita koji se ocrtava kao sjena čepresa.

Između dva zuja osa nekada su bili ljudi,

sad gušteri bruse repove.

Visoki kozorog, od kojeg nam se zavrti,

zakratko svuče rog.

U kući ljeta smišljamo nerad.

Povelje tražimo, stare knjige, i pisma,

i svaku drugu utjehu.

Današnji dan prati drugi, već sutrašnji,

kao što dvorjanci prate kralja

izmjenjujući se mučno.

U pamćenju mračno pojavi se dno.

Tad uspomene pišemo

u kojima pokojnici zbore,

i vraćaju se noću.

Pod krevetom krijemo pauka

i prigušeno s njim razgovaramo.

U vrtu uštap djecu uznemirio,

Osjećaju noć pretvorenu u glasove životinja.

Ujutro vidimo ribe, smokve, i puževe,

vidimo rogače, i masline kao sudbinu,

koja korača ispred očiju.

I kuja je krenula na put za Korinjak,

međ' zubima plivaju joj srdele.

Skorpioni uhvatili se za kamenje,

trzaju se na dodir vode.

Na podnevnom suncu presavijaš novine,

ose padaju razorene, bez otpora.

Kad tako ih ubijaš dozivaš mrave.

Naokolo samo otpala krila, i zuj.

A mogli smo tresti bajame na raštrkanom suncu.

Sad sudac si koji sudi,

šuti i putuje, nestaje, ne govori,

živi i dovoljno i bolno s tijelom punim soli.

Da i ja ubijem leptiricu što zalijepila se

za prozorsko staklo,

što ulazi u kuću i udara o svjetlo?

Iž, kolovoz '82.

Polja 471.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>